

Arrest

nr. 308 399 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 12 januari 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 januari 2023 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 november 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2023 werd ingediend door:

E. S.

Geboren te (...) op (...)1978

Nationaliteit: Marokko

E. F.

Geboren te (...) op (...)1980

Nationaliteit: Marokko

Wettelijke vertegenwoordigers van : E. M., geboren te (...) op (...)2017; E. A., geboren te (...) op (...)2013; E. A., geboren te (...) op (...)2020.

adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren sinds november 2019 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering leggen betrokkenen (verschillende schoolattesten, schoolfacturen, betalingsbewijzen huurgelden, facturen watervoorziening, facturen elektriciteit en telecom voor. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dienden op 22.09.2020 een aanvraag 9bis in. Deze werd geweigerd op 16.12.2021, hen betekend op 05.01.2022. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en dat zij het grondgebied dienden te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar hebben nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en dat zij bij een terugkeer een jaar scholing zullen verliezen. Ze verwijzen in dit kader naar artikel 24 van de Belgische grondwet, dat het recht op onderwijs verankert voor iedereen op het Belgische grondgebied. Het feit dat hun kinderen hier naar schoolgaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen en hun korte verblijf in België, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr.54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd en dat artikel 24 van de Grondwet gerespecteerd werd. Aangezien betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in Marokko wordt het recht op onderwijs niet geschonden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich het feit dat er de laatste jaren regelmatig opstanden uitbraken in het Rifgebergte (streek vanwaar betrokkene afkomstig zijn). Doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Verder dienen wij te stellen dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij persoonlijk gevaar zouden lopen of geïsoleerd worden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat regelmatig opstanden zijn en toestand er steeds grimmiger wordt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder stellen we ook vast dat betrokkenen niet specificeren waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst en aldaar hun aanvraag in te dienen. Betrokkenen wordt niet gevraagd om tijdelijk in deze streek (Rifgebergte) te gaan wonen. Betrokkenen dienen echter wel de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving. Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Verder halen ze aan dat het overgrote deel van hun familie woonachtig zijn in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de neef van betrokkene, met name Dhr. E. R. en zijn vader, de heer E. O. de Belgische nationaliteit hebben en ze financieel afhankelijk zijn van E. R.). Echter, betrokkenen wonen niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden, bewijzen van scholing van de kinderen, schoolrapporten, schoolattesten en facturen voorleggen. Doch dienen we te stellen dat hun netwerk van sociale banden niet van die orde zijn dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Betrokkenen zou wel financieel ondersteund worden door de neef. Doch dienen we te stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat zij zich steeds als een voorbeeldige burgers gedragen zouden hebben en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen verder ook aan dat zij op geen enkele opvang meer kunnen rekenen, hun leven uitzichtloos zou zijn in het land van herkomst. Zij leggen hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van

herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkenen zich in zijn land van herkomst in het bezit hebben gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hen vrij zich opnieuw naar België te begeven. Zij tonen verder niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de financiële middelen van hun familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij 4 jaar in België verblijven, hun jongste zoon in België is geboren, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat zij een sterk netwerk van vrienden en kennissen zouden uitgebouwd hebben, dat zij hun bereidheid om zich ook op economisch vlak te integreren zouden aantonen, dat zij een huurovereenkomst voorleggen evenals verschillende, enkele bewijzen van betaling van nutsfacturen, schoolkosten en scolingsbewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgende middelen aan:

"2.1. Eerste middel schending art. 9 bis vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954)

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend.

Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek vanwege de overheid vereist. Zo moet verwerende partij, teneinde na te gaan of verzoekers' aanvraag ontvankelijk is, onderzoeken of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en aangetoond die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag niet in het buitenland wordt aangevraagd, maar in België. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers, ingediend op 6.01.2023 , onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, door verwerende partij niet werden aanvaard of bewezen bevonden.

Nochtans zijn de feitelijke gegevens waarover verwerende partij beschikt in casu ruim voldoende om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden in deze zaak te besluiten.

Verwerende partij heeft dienaangaande weliswaar een appreciatiebevoegdheid doch mag de grenzen van de redelijkheid niet overschrijden.

In casu is dit wel het geval.

Eerst en vooral had verwerende partij rekening dienen te houden met de algemene heersende situatie in Marokko.

Daarenboven is het duidelijk dat het voor verzoekers thans onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in Marokko in te dienen.

De situatie van verzoekers is thans geheel verschillend dan 4 jaar geleden.

Verzoekers hebben nu een gezin, bestaande uit 3 minderjarige kinderen.
 De kinderen hebben géén enkele band met het thuisland van hun ouders.
 Het jongste kind werd geboren in (...).
 Alle kinderen lopen school in (...).
 De kinderen hebben een danige culturele en taalachterstand opgelopen zodanig dat bij een terugkeer naar Marokko zij onmogelijk (onmiddellijk) aansluiting kunnen vinden in het reguliere schoolcircuit aldaar.
 Een - gedwongen - terugkeer naar Marokko zou betekenen dat de 2 oudste kinderen, die thans 6 en 10 jaar oud zijn en goede schoolresultaten halen, in Marokko van nul af aan zou moeten beginnen.
 Het voorgaande is thans onaanvaardbaar.
 De scholing van de kinderen in Marokko kan niet nuttig worden verder gezet in afwachting van de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging.
 Daarenboven zijn verzoekers afkomstig van (...), een stad en gemeente gelegen in het Rifgebergte, in het noordoosten van Marokko. Voor hun komst naar België verbleven zij in (...).
 De laatste jaren braken er regelmatig opstanden uit in het Rif. De betogingen van de bevolking en de interventies van regeringszijde werden steeds grimmiger en gewelddadiger.
 Mensen werden opgepakt en sommigen werden ernstige feiten ten laste gelegd zoals bedreiging van de staatsveiligheid.
 Volgens verschillende getuigenissen is er nu meer repressie en economische schade in het Rif. De situatie wordt steeds uitzichtlozer voor de regio en steeds meer verhalen verschijnen over mensen die de Middellandse Zee oversteken met jetski's of bootjes in de hoop op betere kansen in Europa. Er zijn ook verhalen van mensen die de oversteek niet overleven...
 Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Marokko. Hun leven is uitzichtloos aldaar. Gans hun familie woont in Europa (vnl. in België).

2.2. Tweede middel : Schending art. 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind.

Art. 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind stelt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties; bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing van de verwerende partij een schending inhoudt van de rechten van de 3 kinderen van verzoekers.

Door de beslissing dienen verzoekers en hun kinderen terug naar Marokko te gaan om een aanvraag machtiging verblijf aldaar in te dienen.

Dit is nefast voor de belangen van de kinderen !!

Het weze herhaalt dat het jongste kind in België geboren is. De kinderen hebben geen band met het thuisland van hun ouders.

De 2 oudste kinderen lopen hier al een paar jaar school. Als zij terug naar Marokko moeten dan verliezen zij meer dan één schooljaar.

Daarenboven dateert de beslissing van verwerende partij van 23.11.2023 en werd zij aan verzoekers betekend op 18.12.2023, in de loop van het schooljaar 2023-2024.

2.3 Derde middel: Schending art. 8 EVRM.

Verzoekers wonen ondertussen al meer dan 4 jaar in België. Het overgrote deel van hun familieleden zijn woonachtig in België. Verzoekers hebben ondertussen hun leven in België opgebouwd. Alle kinderen lopen hier school.

Art. 8 EVRM dient dan ook te worden ingeroepen. Voormeld artikel stelt:

1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij het wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers menen in casu dat het begrip 'privéleven' in art. 8 EVRM de relaties met al hun familieleden in België insluit, in het bijzonder met de heer R. E..

Dat verzoekers als buitengewone omstandigheden (zijnde omstandigheden die de terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen onmogelijk maken) aanhalen dat een terugkeer hen zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in armoede te leven. Verzoekers hebben in hun thuisland geen familieleden waarbij zij terecht kunnen, geen bezittingen (noch van roerende, noch van onroerende aard) en er is geen sociaal vangnet aanwezig.

Verzoekers waren in het verleden volledig financieel afhankelijk van de neef van verzoeker, de heer R. E., ° (...)1982 te (...). Deze laatste stuurde op zeer regelmatige basis geld op naar Marokko teneinde het gezin te onderhouden (stuk 22 bundel). De heer R. E. betaalt nu nog steeds al de kosten van verzoekers in België (stuk 13, 17, 18, 19 en 20 bundel).

Verwerende partij vergist zich wanneer zij stelt dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

In casu wordt een bijzondere, voldoende band van afhankelijkheid met de heer E. R. aangehaald.

Zonder de hulp van de heer E. R. had het gezin zowel in Marokko als in België niet kunnen overleven.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoekers houden zich het recht voor om hun standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te

verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het verzoekschrift hun argumentatie herhalen uit hun aanvraag dat zij niet kunnen terugkeren naar Marokko omwille van de problemen in de Rif, de regio in het land van herkomst waarvan zij afkomstig zijn en waar zij voor hun komst naar België verbleven. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich het feit dat er de laatste jaren regelmatig opstanden uitbraken in het Rifgebergte (streek vanwaar betrokkene afkomstig zijn). Doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Verder dienen wij te stellen dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij persoonlijk gevaar zouden lopen of gevisieerd worden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat regelmatig opstanden zijn en toestand er steeds grimmiger wordt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder stellen we ook vast dat betrokkenen niet specificeren waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst en aldaar hun aanvraag in te dienen. Betrokkenen wordt niet gevraagd om tijdelijk in deze streek (Rifgebergte) te gaan wonen. Betrokkenen dienen echter wel de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving. Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen bewijzen hebben voorgelegd om hun beweringen over regelmatige opstanden in het Rifgebergte te staven. Verzoekende partijen betwisten ook niet dat zij *“geen bewijzen voorleggen dat zij persoonlijk gevaar zouden lopen of gevisieerd worden”*. De verwerende partij heeft uiteengezet dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, en dat verzoekende partijen hun beweringen dienen te staven met een begin van bewijs. Dit strookt met de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM er moet worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een persoon, ingevolge een bestreden beslissing, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Verzoekende partijen dienden hun beweringen dan ook te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij dienden concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verwerende partij heeft, op goede gronden, vastgesteld dat verzoekende partijen zich *in casu* beperkten tot

loutere beweringen en zij geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Zij heeft geduid dat loutere beweringen niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verder gaan verzoekende partijen er ook aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat hen *“niet (wordt) gevraagd om tijdelijk in deze streek (Rifgebergte) te gaan wonen”*. Het staat verzoekende partijen vrij om elders in Marokko te verblijven. Door in hun verzoekschrift de argumentatie uit hun aanvraag louter te herhalen, weerleggen verzoekende partijen de motivering van verwerende partij niet.

Ook waar zij in het verzoekschrift herhalen dat zij niet kunnen terugkeren naar Marokko omdat hun leven aldaar uitzichtloos is en gans hun familie in Europa woont, laten zij daarmee na de motieven in de bestreden beslissing dat *“Zij leggen hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkenen zich in zijn land van herkomst in het bezit hebben gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hen vrij zich opnieuw naar België te begeven. Zij tonen verder niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de financiële middelen van hun familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.”* met concrete argumenten te weerleggen. Door louter hun argumentatie uit de aanvraag te herhalen laten zij voormelde motivering volledig ongemoeid en slagen zij er dan ook niet in de desbetreffende motieven te weerleggen of kennelijk onredelijk te doen bevinden.

2.7. Verzoekende partijen betogen voorts dat zij thans een gezin vormen met drie minderjarige kinderen, dat hun kinderen geen enkele band hebben met het herkomstland, het jongste kind is in België geboren en alle kinderen lopen school in Temse. Een terugkeer is onaanvaardbaar nu de kinderen een danige culturele en taalachterstand hebben opgelopen zodat zij onmogelijk (onmiddellijk) aansluiting kunnen vinden in een Marokkaanse school. Een terugkeer gaat in tegen het hoger belang van de kinderen. Verder wijzen zij erop dat zij ondertussen al meer dan vier jaar in België verblijven en het overgrote deel van hun familie zich in België bevindt. Zij voeren een schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 3 IVRK.

2.7.1. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en dat zij bij een terugkeer een jaar scholing zullen verliezen. Ze verwijzen in dit kader naar artikel 24 van de Belgische grondwet, dat het recht op onderwijs verankert voor iedereen op het Belgische grondgebied. Het feit dat hun kinderen hier naar schoolgaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen en hun korte verblijf in België, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr.54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd en dat artikel 24 van de Grondwet gerespecteerd werd. Aangezien betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in Marokko wordt het recht op onderwijs niet geschonden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(..)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Verder halen ze aan dat het overgrote deel van hun familie woonachtig zijn in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het

bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de neef van betrokkene, met name Dhr. E. R. en zijn vader, de heer E. O. de Belgische nationaliteit hebben en ze financieel afhankelijk zijn van E. R.). Echter, betrokkenen wonen niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden, bewijzen van scholing van de kinderen, schoolrapporten, schoolattesten en facturen voorleggen. Doch dienen we te stellen dat hun netwerk van sociale banden niet van die orde zijn dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Betrokkenen zou wel financieel ondersteund worden door de neef. Doch dienen we te stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat zij zich steeds als een voorbeeldige burgers gedragen zouden hebben en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(..)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij 4 jaar in België verblijven, hun jongste zoon in België is geboren, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat zij een sterk netwerk van vrienden en kennissen zouden uitgebouwd hebben, dat zij hun bereidheid om zich ook op economisch vlak te integreren zouden aantonen, dat zij een huurovereenkomst voorleggen evenals verschillende, enkele bewijzen van betaling van nutsfacturen, schoolfacturen en scolingsbewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2.7.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.7.2.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.7.2.2. Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Tussen partners alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt de gezinsband verondersteld. *In casu* stelt de Raad vast dat het kerngezin in kwestie de verzoekende partijen en hun drie minderjarige kinderen betreft. Wat dit kerngezin betreft, maakt de bestreden beslissing geen schending van het gezinsleven uit. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, geldt immers voor het ganse gezin zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid.

2.7.2.3. Voor zover de verzoekende partijen zich wensen te beroepen op een familieleven met andere verwanten, laat de Raad gelden dat banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin slechts met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden gelijkgesteld indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in het bijzonder dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Het aantonen van bloed- en aanverwantschap volstaat dus niet wanneer het relaties tussen volwassen familieleden betreft. Er moet sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen volwassen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

Verwerende partij houdt, blijkens de bestreden beslissing, rekening met de aanwezigheid van de neef in België en gaat na of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, *quod non in casu*.

Hierbij wordt overwogen dat verzoekende partijen niet samenwonen met hun neef en dat het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer waarbij verzoekende partijen niet aantonen dat zij geen beroep kunnen doen op de financiële middelen van hun familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er zich in hun aanvraag toe beperkten te stellen dat zij zowel in het verleden in het herkomstland als thans in België financieel afhankelijk zijn van hun neef. Het loutere feit evenwel dat hun neef in het verleden geld heeft overgemaakt aan de verzoekende partijen en thans ook kosten van het gezin in België op zich neemt maakt evenwel geenszins dat daarmee aangetoond is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid (cfr. EHRM, 2003, *Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96; *Commission eur. D.H.*, no 14852/89, beslissing van 29 juni 1992, ongepubliceerd). Uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt immers slechts dat sinds 2006 op zeer onregelmatige basis en zeker ook niet elk jaar, variërende geldsommen werden gestort aan eerste verzoekende partij. Sommige van de voorgelegde stortingsbewijzen bevatten ook geen gegevens van degene die het geld heeft gestort. Uit deze stukken kan derhalve geenszins blijken dat de verzoekende partijen werkelijk aangewezen waren op deze ondersteuning door enig in België verblijvend familielid om in hun basisbehoeften te voorzien. Deze summie stukken tonen, gelet op de grote onregelmatigheid van de gestorte sommen en de variërende hoegrootheid ervan geenszins aan dat verzoekende partijen in het herkomstland afhankelijk zijn van enig familielid in België waardoor er sprake is van een beschermenswaardig familieleven hiermee. Dit alles nog temeer uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij in het herkomstland werkte als landbouwer (zie tweede coachinggesprek vrijwillige terugkeer) en ook uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat haar beroep "*ouvrier*" (eigen vertaling: arbeider) is (Marokkaans uittreksel strafregister dd. 17 oktober 2022). De andere Marokkaanse attesten waarin gesteld wordt dat eerste verzoekende partij ten laste is van haar neef en eerste verzoekende partij geen inkomsten heeft, doen geenszins anders besluiten. Deze attesten werden immers afgeleverd in 2022 op

een moment waarop verzoekende partijen al niet meer in Marokko verbleven, maar in België. Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partijen in België onderhouden worden door de neef van eerste verzoekende partij, heeft enkel te maken met de illegale verblijfssituatie van verzoekende partijen waardoor zijzelf verhinderd worden om via enige economische activiteit in te staan voor hun onderhoud, hetgeen evenwel anders is in het land van herkomst. Zoals de verwerende partij er ook op gewezen heeft, kan de familie in België verzoekende partijen, voor zover dit al nodig zou zijn, financieel/materieel ondersteunen vanuit België. *In casu* ligt geen bijzondere band van afhankelijkheid met de neef (of enig ander in België verblijvend familielid) voor waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v. Finland*, nr. 5049/12).

2.7.2.4. Waar verzoekende partijen wijzen op het hoger belang van hun kinderen, benadrukt de Raad dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin, *quod in casu*, gelet op de bespreking onder punt 2.7.2.2., en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Verzoekende partijen betwisten niet, zoals de verwerende partij motiveert, dat een scholing in het land van herkomst verkregen kan worden, noch dat de scholing van hun minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Zoals blijkt uit het administratief dossier zijn de kinderen respectievelijk geboren in 2013, 2017 en 2020. De oudste kinderen zijn geboren in het herkomstland en zijn pas eind 2019, samen met hun ouders, naar België gekomen. Zoals de verwerende partij aldus geenszins kennelijk onredelijk noch foutief motiveert kan, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen en hun korte verblijf in België, aangenomen worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het herkomstland beschikken. Er kan, gelet op de concrete gegevens die hun zaak kenmerken, immers aangenomen worden dat de kinderen via hun ouders de moedertaal hebben meegekregen of toch minstens de basis ervan – uit het administratief dossier blijkt immers niet dat verzoekende partijen het Nederlands afdoende machtig zijn (zo blijkt uit de coachinggesprekken dat verzoekende partijen zich moeten bedienen van een tolk) – waardoor zij gemakkelijk opnieuw kunnen aansluiten op een school in het herkomstland. Derhalve, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, kunnen de kinderen wel degelijk snel aansluiting vinden in het schoolsysteem in Marokko, temeer de kinderen nog jong zijn en over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikken ((EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*).

Verzoekende partijen, die afkomstig zijn uit Marokko en wiens kinderen eveneens de Marokkaanse nationaliteit hebben, kunnen, samen met de vaststelling dat zij nog maar sinds eind 2019 in België verblijven, geenszins gevolgd worden als zouden hun kinderen omwille van dit verblijf geen band meer hebben met Marokko en daardoor hun scholing aldaar niet verderzetten. Het loutere feit dat het jongste kind in België geboren is doet aan voorgaande geen afbreuk. Nu niet aangenomen kan worden dat de kinderen niet in Marokko naar school zouden kunnen, kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden als zou een tijdelijke terugkeer een verlies van een schooljaar inhouden.

2.7.2.5. Daargelaten de vaststelling dat de bepalingen van het Verdrag inzake de rechten van het kind geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen, zodat aan deze bepalingen directe werking moet worden ontzegd en verzoekende partijen daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind niet dienstig kunnen invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554), dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat een schending van het hoger belang van de kinderen, gelet op de bespreking hoger, niet wordt aangetoond.

2.7.2.6. Wat betreft het privéleven, voeren verzoekende partijen aan dat zij al meer dan vier jaar in België wonen, dat het overgrote deel van hun familieleden in België woonachtig is, dat zij ondertussen in België hun leven opgebouwd hebben, dat al hun kinderen in België schoollopen, dat zij geen familieleden of bezittingen (noch van roerende, noch van onroerende aard) meer hebben in hun land van herkomst en dat in het land van herkomst geen sociaal vangnet aanwezig is.

De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig.

Dit blijkt *in casu* niet. Nergens uit de door de verzoekende partijen aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij in België diepgaande sociale of economische banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou

kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Zoals blijkt waren verzoekende partijen reeds respectievelijk 41 en 39 jaar oud bij hun komst naar België. Verwerende partij motiveert geenszins kennelijk onredelijk dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij geboren en getogen zijn en verschillende decennia verbleven hebben. Uit de bespreking *supra* is eveneens gebleken dat de banden met hun familie niet de gebruikelijke affectieve banden tussen verwanten overstijgen. Hun relatie met hun in België verblijvende familieleden verhindert dan ook geenszins een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zoals reeds *supra* aangehaald weerhoudt bovendien niets verzoekende partijen om vanuit hun land van herkomst, voor zover als nodig, beroep te doen op de financiële hulp van hun familie in België. Verder zijn de kinderen nog jong en beschikken zij nog over voldoende aanpassingsvermogen om in Marokko aansluiting te vinden bij het schoolsysteem. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekende partijen gewag kunnen maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Verzoekende partijen tonen derhalve ook wat betreft het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.8. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER